

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora : Małgorzaty Horoszko-Chojnackiej

po rozpoznaniu dnia 11 grudnia 2013 r. , 12 lutego 2014 r. , 04 kwietnia 2014 r. , 04 czerwca 2014 r. , 22 sierpnia 2014 r. , 16 października 2014 r. , 03 grudnia 2014 r. , 20 lutego 2015 r., 24 kwietnia 2015 r. i 26 maja 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

1. R. O. , syna O. i S. z d. M., ur. (...) w (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P. , powiat (...) , woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 24 pkt. 7 ppkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym , w ten sposób , że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu przy którym na osi jezdni znajduje się podwójna linia ciągła wbrew zakazowi wyprzedzania dokonał manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) kierowanego przez Z. G. , i będąc na skrzyżowaniu z uwagi na wyjeżdżający z drogi podporządkowanej samochód osobowy marki T. (...) nr rej. (...) którym kierował S. K. , gwałtownie skręcił w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód marki S. , w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu , w wyniku czego pasażer pojazdu S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni

to jest o czyn z art. 177 § 1 k.k.

2. S. K. , syna J. i B. , z d. S. , ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P. , woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym , w ten sposób , że kierując samochodem marki T. (...) nr rej. (...) będąc na skrzyżowaniu nie zachował szczególnej ostrożności i nie udzielił pierwszeństwa będącemu w trakcie wyprzedzania samochodowi H. (...) nr rej. (...) kierowanemu przez R. O. wyniki czego kierujący samochodem marki H. aby uniknąć zderzenia , gwałtownie skręcił w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód wyprzedzany marki S. , w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu , w wyniku czego pasażer pojazdu S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni

to jest o czyn z art. 177 § 1 k.k.

1. Ustala że zachowanie oskarżonego R. O. w ramach zarzucanego mu czynu polegało na tym że w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P. , woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w

art. 24 ust 2 i art. 24 ust 7 pkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób , że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu przy którym na osi jezdni znajduje się podwójna linia ciągła wbrew zakazowi wyprzedzania wykonał manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) kierowanego przez Z. G. , następnie podczas wykonywania tego manewru wyprzedzania nie zachował bezpiecznej odległości od wyprzedzanego pojazdu gwałtownie skręcając w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód marki S. , w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu , w wyniku czego pasażer pojazdu H. (...) nr rej. (...) S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni to jest realizowało znamiona czynu z art. 177 § 1 k.k. , zaś na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie przeciwko oskarżonemu R. O. na okres próby 2 (dwóch) lat ;

2. Oskarżonego S. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;
3. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądza od oskarżonego R. O. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych;
4. Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania odnośnie oskarżonego S. K. ponosi Skarbu Państwa;
5. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. O. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 266/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P. , woj. (...) na ul. (...) oskarżony R. O. kierował samochodem marki H. (...) nr rej. (...) . W samochodzie tym z przodu na miejscu pasażera siedział pokrzywdzony S. W. , który nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa . Kierujący samochodem marki H. (...) nr rej. (...) oskarżony R. O. podjął manewr wyprzedzania samochodu marki S. nr rej. (...) kierowanego przez Z. G. . Oskarżony R. O. rozpoczął manewr wyprzedzania przed podwójną linią ciągłą , jednak kontynuował go na skrzyżowaniu przy którym na osi jezdni znajduje się podwójna linia ciągła wbrew zakazowi wyprzedzania. W tym czasie z posesji przy ul. przy ul. (...) gdzie mieści się firma (...) drogą dojazdową prowadząca do ul. (...) poruszał się oskarżony S. K. kierujący samochodem marki T. (...) nr rej. (...). Oskarżony S. K. dojechał do skrzyżowania drogi dojazdowej z ulicą (...) z zamiarem skrętu w prawo , nie przekroczył jednak krawędzi jezdni ul. (...) i nie wjechał na pas jezdni ul. (...) . Kierujący samochodem marki H. (...) nr rej. (...) oskarżony R. O. kontynuując manewr wyprzedzania po bezkolizyjnym minięciu samochodu marki T. (...) nr rej. (...) zjechał na prawy pas ruchu i zaczął prawym tylnym bokiem swojego samochodu o samochód marki S. nr rej. (...). Wyniku tego samochód marki H. (...) nr rej. (...) stracił stateczność i obrócił się o 90 stopni wpadając do rowu i uderzać o podmurówkę ogrodzenia posesji . W tego zdarzenia pasażer pojazdu H. (...) nr rej. (...) S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni (k. 54) .

Bezpośrednio przed zdarzeniem samochód marki H. (...) nr rej (...) jechał z prędkością 77 km/h a samochód S. (...) nr rej (...) z prędkością 73 km/h (k. 332-352) . Warunki drogowe były dobre, nawierzchnia jezdni sucha , świeciło słońce . W miejscu wypadku obowiązywało ograniczenie prędkości do 90 km/h .

R. O. ma ukończone 32 lat, jest żonaty , ma na utrzymaniu żonę i syna , pracuje dorywczo i osiąga dochód zł miesięcznie 2000 zł , nie był karany (k. 356) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

A. K. ma ukończone 40 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu córkę, pracuje i osiąga dochód zł miesięcznie 4500 zł, nie był karany (k. 355), nie leczyc się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego A. K. (k. 122 i k. 222-223), zeznań świadków: J. P. (k. 33v i k. 235), S. J. (k. 124v i k. 253-254), K. J. (k. 31v-32), K. B. (k. 134v i k. 300-301), P. R. (k. 128v i k. 301), B. W. (k. 126v i k. 302-304) i T. Z. (k. 125v i k. 304-305), częściowo zeznań świadków: Z. G. (k. 38v-39 i k. 251-253) i S. W. (k. 76v-77), opisu miejsca zdarzenia (k. 1- 2), szkicu miejsca zdarzenia drogowego (k. 4), protokołu oględzin miejsca (k. 5-6), protokołu oględzin pojazdów (k. 7-8, k. 9-10), protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 11 i k. 12), dokumentacji fotograficznej (k. 44), dokumentacji medycznej (k. 46-52), opinii biegłego (k. 54 i k. 71), opinii biegłego (k. 92-101 i k. 315-318), dokumentacji fotograficznej (k. 214-218), opinii biegłego (k. 332-335 i k. 368-370), karty karnej (k. 355 i k. 356).

R. O. stanął pod zarzutem iż w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P., powiat (...), woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 24 pkt. 7 ppkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu przy którym na osi jezdni znajduje się podwójna linia ciągła wbrew zakazowi wyprzedzania dokonał manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) kierowanego przez Z. G., i będąc na skrzyżowaniu z uwagi na wyjeżdżający z drogi podporządkowanej samochód osobowy marki T. (...) nr rej. (...) którym kierował S. K., gwałtownie skręcił w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód marki S., w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu, w wyniku czego pasażer pojazdu S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci: wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k..

Natomiast oskarżony S. K. stanął pod zarzutem iż w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) nr rej. (...) będąc na skrzyżowaniu nie zachował szczególnej ostrożności i nie udzielił pierwszeństwa będącemu w trakcie wyprzedzania samochodowi H. (...) nr rej. (...) kierowanemu przez R. O. wyniki czego kierujący samochodem marki H. aby uniknąć zderzenia, gwałtownie skręcił w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód wyprzedzany marki S., w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu, w wyniku czego pasażer pojazdu S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci: wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni to jest popełnienie czynu z art. 177 § 1 k.k..

Oskarżony R. O. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 119). Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony R. O. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 222).

Oskarżony S. K. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 122). Na rozprawie przed Sądem oskarżony S. K. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 26 marca 2012 r. kończył prace i wyjeżdżał z zakładu pracy. Dojeżdżając do ul. (...), przed krawędź jezdni z zamiarem skrętu w prawo, spojrział w lewo i w prawo. Z lewej strony nic nie jechało, natomiast z prawej strony na pasie na który chciał wjechać samochód (...) wyprzedzał na podwójnej linii ciągłej ciężarówkę. Ten samochód wyprzedzając ciężarówkę będąc już za skrzyżowaniem zahaczył o przód tej ciężarówki, zjechał na pobocze i uderzył w murek. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego S. K. wynika iż po tym zdarzeniu cofną swój samochód w stronę swojego zakładu pracy i udał się na miejsce zdarzenia oraz że przed zdarzeniem zatrzymał swój samochód przed krawędziom jezdni. Następnie oskarżony S. K. opisał z jakiego powodu opuścił miejsce zdarzenia i pojechał do domu (k. 222-223).

Sąd dał pełną wiarę wyjaśnieniom oskarżonego S. K. jako dokładnym, spójnym, logicznym i korespondującym z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: P. R. (k. 128v i k. 301), B. W. (k. 126v i k. 302-304) i T. Z. (k. 125v i k. 304-305) oraz opinią pisemną biegłego J. K. (k. 332-352), która została

uzupełniona opinią ustną przedstawioną na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r. (k. 368-370). Z wyjaśnień oskarżonego S. K. wynika wprost iż podczas przedmiotowego zdarzenia nie wjechał na pas jezdni ul. (...), tym samym nie popełnił zarzucanego mu czynu . Fakt ten potwierdzają zeznania świadków : B. W. (k. 126v i k. 302-304) i T. Z. (k. 125v i k. 304-305) z których wynika iż na obejrzanym przez nich zapisie z monitoringu widać iż oskarżony S. K. podczas przedmiotowego zdarzenia nie przekroczył linii przerywanej i nie wjechała pas jezdni ul. (...). Należy wskazać iż z opinii biegłego J. K. wynika wprost iż bezpośrednią przyczyną wypadku był nieprawidłowy sposób jazdy oskarżonego R. O. kierującego samochodem marki H. (...) nr rej (...), co wynikało z niezachowania szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania bez upewnienia się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania , realizacja manewru w rejonie skrzyżowania i po przekroczeniu podwójnej linii ciągłej. Dowody materialne z akt sprawy nie pozwalają na określenie czy i na jaką odległość lewego pasa ruchu ul. (...) wyjechał samochód marki T. (...). Miejsce utraty stateczności samochodu marki H. w rejonie skrzyżowania z droga dojazdowa do posesji wskazuje że do tego miejsca samochód H. jechał lewym pasem ruchu w przybliżeniu równoległe do osi jezdni i bezkolizyjnie wyminął samochód marki T. (...).

Wyżej wskazane fakty potwierdzają iż oskarżony A. K. nie popełnił zarzucanego mu czynu i potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego A. K. w tym zakresie .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : J. P. , S. J. , K. J. , K. B., P. R., B. W. i T. Z. jako jasnym dokładnym i precyzyjnym.

Z zeznań świadka J. P. wynika iż w dniu zdarzenia był pracownikiem ochrony w firmie (...) w miejscowości S. P. ul. (...), jednak nie był bezpośredni świadkiem tego zdarzenia drogowego . Dowiedział się o nim od policjantów (k. 33v i k. 235).

Z zeznań świadka S. J. – pracownika firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. wynika iż w dniu zdarzenia widział przebieg przedmiotowego wypadku znajdując się na parkingu firmy w odległości 30-40 metrów . Z zeznań tego świadka wynika iż przed tym zdarzeniem samochód terenowy wyprzedzał samochód ciężarowy , natomiast na drodze wyjazdowej z ich firmy znajdował się samochód kierowany przez oskarżonego S. K. . Świadek S. J. stwierdził iż nie widział czy oskarżony S. K. zatrzymał swój samochód przed skrzyżowaniem jednak gdy dojechał on do tego skrzyżowania to usłyszał pisk opon i odgłos uderzenia . Następnie oskarżony S. K. cofną swój samochód na teren zakładu. Świadek S. J. stwierdził iż znajdował się za samochodem kierowanym przez oskarżonego S. K. i nie jest w stanie stwierdzić czy wjechał on na pas ruchu ulicy (...) (k. 124v i k. 253-254).

Z zeznań świadka K. J. – pracownika firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. wynika iż w dniu zdarzenia wykonywał czynności związane z wydawaniem towaru gdy usłyszał huk dochodzący od strony ul. (...) . Gdy wyszedł z magazynu udał się kierunku skrzyżowania drogi wyjazdowej z firmy z ul (...) i zobaczył dwa samochody : ciężarowy i osobowy w odległości ok. 25 m od tego skrzyżowania . W swoich dalszych zeznaniach świadek K. J. opisał jakie było położenie tych pojazdów bezpośrednio po zdarzeniu oraz że z relacji kierowcy samochodu ciężarowego dowiedział się iż samochód osobowy próbował go wyprzedzić . Z zeznań świadka K. J. wynika wprost iż nie był bezpośrednim świadkiem tego wypadku drogowego (k. 31v-32).

Z zeznań świadka K. B. - pracownika firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. wynika tylko iż wie że zdarzenie drogowe w którym uczestniczył oskarżony S. K. zostało zarejestrowane przez monitoring firmy , jednak on nie widział tego nagrania (k. 134v i k. 300-301).

Z zeznań świadka P. R. - pracownika firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. wynika iż nie widział przedmiotowego nagrania z monitoringu . O tym co zostało zarejestrowane na tym nagraniu dowiedział się od B. W. z którego relacji wie że oskarżony S. K. podczas tego zdarzenia nie wyjechał na drogę główną (k. 128v , k. 301).

Z zeznań świadka B. W. - pracownika firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. wynika iż nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia drogowego ale oglądał on na zapisie z monitoringu jego przebieg. Świadek B. W. wskazał iż zapisu z monitoringu wynikało iż oskarżony S. K. nie przekroczył linii przerywanej i nie wjechał na pas ruchu ulicy (...) . Gdyby oskarżony S. K. przekroczył linię przerywaną i wjechał na ulicę (...) też by uczestniczył w tym

wypadku drogowym . Następnie B. W. opisał jak wygląda przedmiotowe skrzyżowanie i jak były usytuowane kamery monitoringu które zarejestrowały to zdarzenie . Świadek opisał również dlaczego kierowcy samochodu ciężarowego i wyprzedzającego go samochodu terenowego mogło się wydawać iż samochód kierowany przez oskarżonego A. K. wjechał on na ul (...) (k. 126v i k. 302-304).

Natomiast z zeznań świadka T. Z. - pracownika firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. wynika również iż nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia drogowego , jednak oglądał on na zapisie z monitoringu jego przebieg. Świadek T. Z. wskazał iż na zapisie z monitoringu nie widział by samochód kierowany przez oskarżonego S. K. przekroczył linię przerywanej wjeżdżając na pas ruchu ulicy (...) . Gdyby oskarżony S. K. przekroczył linię przerywaną i wjechał na ulicę (...) to został by uderzony przez wyprzedzający samochód (k. 125v i k. 304-305).

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Z zeznań świadka Z. G. kierowcy samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) zatrudnionego w firmie (...) mieszczącej się w miejscowości K. wynika iż w dniu zdarzenia jechał tym samochodem z kierunku miejscowości M. . Jadąc ulicą (...) w miejscowości S. P. poruszał się z prędkością około 70 km/h . Z dalszych zeznań świadka Z. G. wynika iż jadący za nim samochód marki H. (...) rozpoczął manewr wyprzedzania jego samochodu. Kierowca samochodu marki H. (...) rozpoczął ten manewr na linii przerywanej ,ale kontynuował go na podwójnej linii ciągłej. Po przejechaniu 150-200 metrów gdy zaczął zbliżać się do skrzyżowania z droga dojazdową do jakiejś firmy samochód marki H. (...) ciągle kontynuował ten manewr wyprzedzania . W pewnym momencie zobaczył iż gdy znajdował się w odległości 10-20 m od tego skrzyżowania że z drogi tej wyjeżdża samochód marki T. (...) koloru szarego który na ok. 2 metry wjechał na ul. (...) z zamiarem skrętu w prawo . Z dalszych zeznań świadka Z. G. wynika iż wobec faktu iż samochód T. (...) wjechał na ul. (...) odbił w prawo na pobocze by zrobić miejsce wyprzedzającemu go samochodowi marki H. (...). Kierowca T. (...) na widok samochodu marki H. (...) zatrzymał się w połowie pasa ruchu ul (...), zaś kierujący samochodem H. (...) aby uniknąć zderzenia z samochodem T. (...) gwałtownie skręcił w prawo i w swoim prawym boku uderzył w kierowany przez niego samochód marki S. na wysokości lewego przedniego koła . Po uderzeniu samochód marki H. (...) został zarzucony i przemieścił się w stronę w prawą stronę i wpadł do przydrożnego rowu i przodem uderzył w podmurówkę ogrodzenia posesji . Z dalszych zeznań świadka Z. G. wynika jaki przebieg miały zdarzenia po przedmiotowym wypadku drogowym (k. 38v-39 i k. 251-253).

Natomiast z zeznań świadka S. W.– pokrzywdzonego w niniejszej sprawie wynika iż w dniu zdarzenia był pasażerem samochodu marki H. (...) kierowanego przez oskarżonego R. O. jadącego z kierunku miejscowości M. w kierunku miejscowości R. . W samochodzie tym jechał na przednim siedzeniu i nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa , nie wie czy oskarżony R. O. miał zapięte pasy bezpieczeństwa . Z dalszych zeznań świadka S. W. wynika iż przed nimi jechał samochód ciężarowy , który oskarżony R. O. zaczął wyprzedzać , jednak nie mógł zakończyć tego manewru gdyż samochód ciężarowy przyspieszał . Gdy znajdowali się na wysokości kabiny samochodu ciężarowego zobaczył jak z bocznej drogi na ich pas ruchu wyjeżdża samochód osobowy koloru białego chyba marki T. , który bardzo powoli zaczął jechać w ich stronę . Z dalszych zeznań świadka S. W. wynika że gdy oskarżony R. O. zobaczył ten samochód osobowy przyspieszył i starał się wjechać na prawy pas ruchu pomiędzy samochód ciężarowy który wyprzedzał a samochód osobowy T. który poruszał się swoim prawym pasem ruchu w ich kierunku . Manewr ten jednak się nie do końca się udał , w momencie zjazdu na prawy pas ruchu kierowca samochodu ciężarowego zaczął zjeżdżać w kierunku prawego pobocza . W momencie kończenia tego manewru zostali uderzeni w prawy tylny bok samochodu , ich samochód obrócił się o 90 stopni i wpadł do rowu . W swoich dalszych zeznaniach świadek S. W. opisał jakie obrażenia odniósł w wyniku tego zdarzenia drogowego (k. 76v-77) . Należy wskazać iż nie udało się ustalić aktualnego adresu świadka S. W. i przesłuchać tego świadka na rozprawie przed Sądem .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków Z. G. i S. W. poza częścią z której wynika iż kierujący samochodem T. (...) nr rej. (...) oskarżony A. K. wjechał na pas jezdni ul. (...) z drogi podporządkowanej podczas wykonywania przez oskarżonego R. O. kierującego samochodem H. (...) nr rej (...) manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej (...).

W tym zakresie zeznania tych świadków są jasne , logiczne , dokładne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Na wiarę nie zasługują natomiast zeznania świadków Z. G. i S. W. w części w której stwierdzili iż kierujący samochodem T. (...) nr rej. (...) oskarżony A. K. wjechał na pas jezdni ul. (...) z drogi podporządkowanej podczas wykonywania przez oskarżonego R. O. kierującego samochodem H. (...) nr rej (...) manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej (...). Należy zauważyć iż z zeznań świadków B. W. (k. 126v i k. 302-304) i T. Z. (k. 125v i k. 304-305) wynika iż na obejrzanym przez nich zapisie z monitoringu widać iż oskarżony S. K. podczas przedmiotowego zdarzenia nie przekroczył linii przerywanej i nie wjechała pas jezdni ul. (...). Ponadto z opinii biegłego J. K. wynika iż dowody materialne z akt sprawy nie pozwalają na określenie czy i na jaką odległość lewego pasa ruchu ul. (...) wyjechał samochód marki T. (...). Miejsce utraty stateczności samochodu marki H. w rejonie skrzyżowania z droga dojazdowa do posesji wskazuje że do tego miejsca samochód H. jechał lewym pasem ruchu w przybliżeniu równoległe do osi jezdni i bezkolizyjnie wyminął samochód marki T. (...) (k. 332-335). Dodatkowo z opinii Laboratorium Kryminalistycznego (...) w W. z dnia 04 stycznia 2013 r. (k. 92-101) sporządzonej przez biegłego J. B. wynika iż zjechanie samochodu H. na prawa stronę jezdni mogło nastąpić również z innych przyczyn (zwłaszcza gdyby kierujący samochodem T. nie wjechał na jezdnie ul (...)), których na podstawie śladów wypadku ustalić nie można (np. mogło to być związane z manewrem gwałtownego powrotu pojazdu na prawy pas ruchu przed zakrętem lub błędem popełnionym przez kierowcę). Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadków Z. G. i S. W. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

J. chodzi o pisemną opinie Laboratorium Kryminalistycznego (...) w W. z dnia 04 stycznia 2013 r. (k. 92-101) sporządzoną przez biegłego J. B. oraz uzupełniająca opinie ustną złożoną przez biegłego J. B. na rozprawie w dniu 03 grudnia 2014 r. (k. 315-318) to zasługują one na wiarę jako jasne , dokładne i fachowe . Z opinii pisemnej biegłego J. B. wynika iż przed zaistniałym wypadkiem drogowym samochód S. poruszał się w kierunku miejscowości R. z prędkością co najwyżej 77 km/h , nie można natomiast precyzyjnie wyznaczyć ustalić prędkości samochodu H. która była jednak większa od prędkości samochodu S. . Kierujący samochodem H. wyprzedzał pojazd S. na skrzyżowaniu przed którym na osi jezdni znajdowała się podwójna linia ciągła . Był to manewr nie dozwolone przez obowiązujące przepisy drogowe i było jedną z przyczyn wypadku. Na podstawie udokumentowanych śladów nie można ustalić przyczyn kontaktu samochodu H. i S. . Zderzenie to mogło być wynikiem odruchu obronnego wykonywanego przez kierującego samochodem H. , zmierzającego do uniknięcia zderzenia z samochodem T. który wjechania jego pas ruchu (wersja pasażera samochodu H. i kierowcy samochodu S.) – w takiej sytuacji do tego zdarzenia przyczyniło by się zachowanie kierującego samochodem T. . Zjechanie samochodu H. na prawa stronę jezdni mogło nastąpić również z innych przyczyn (zwłaszcza gdyby kierujący samochodem T. nie wjechał na jezdnie ul (...)), których na podstawie śladów wypadku ustalić nie można (np. mogło to być związane z manewrem gwałtownego powrotu pojazdu na prawy pas ruchu przed zakrętem lub błędem popełnionym przez kierowcę) . Natomiast w swojej uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 03 grudnia 2014 r. biegły J. B. uzupełni swoją opinię pisemną wskazując iż samochód H. wykonywał manewr wyprzedzania samochodu S. w miejscu niedozwolonym . Gdyby oskarżony R. O. tego manewru by nie wykonał do zdarzenia by nie doszło . Szerokość pasa ruchu wynosi 3 metry , o ile samochód T. nie wyjechał by w całości na pas ruchów ale np. przekroczył przodem krawędzi jezdni lub włączając się do ruchu jadąc początkowo prawymi kołami po poboczu do zdarzenia by nie doszło . Gdyby samochód T. wjechał do połowy pasa ruchu ul. (...) to pozostawało by po lewej stronie 2,2,2m i w tym pasie mógł przejechać samochód H. (k. 315-318) .

Sąd dał pełną wiarę pisemnej opinii sporządzonej przez biegłego J. K. (k. 332-352) , która została uzupełniona opinią ustną przedstawioną na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r. (k. 368-370) , jako jasnej , dokładnej i w sposób precyzyjny opisującej przebieg całego zdarzenia . Z opinii biegłego J. K. wynika iż bezpośrednią przyczyną wypadku był nieprawidłowy sposób jazdy R. O. kierującego samochodem marki H. (...) nr rej (...) , co wynikało z niezachowania szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania bez upewnienia się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania , realizacja manewru w rejonie skrzyżowania i po przekroczeniu podwójnej linii ciągłej . Bezpośrednio przed zdarzeniem samochód marki H. (...) nr rej (...) jechał z prędkością 77 km/h a samochód S. (...) nr rej (...) z prędkością 73 km/h . Dowody materialne z akt sprawy nie pozwalają na określenie czy i na jaką odległość lewego pasa ruchu ul. (...) wyjechał samochód marki T. (...) . Miejsce utraty

stateczności samochodu marki H. w rejonie skrzyżowania z droga dojazdowa do posesji wskazuje że do tego miejsca samochód H. jechał lewym pasem ruchu w przybliżeniu równolegle do osi jezdni i bezkolizyjnie wyminął samochód marki T. (...) . Tor ruchu samochodu H. w tym miejscu wyznacza maksymalną odległość na jaką samochód T. (...) mógł wyjechać na lewy pas ruchu w zakresie 1.4 m . Takie zachowanie kierowcy samochodu T. (...) mogło mieć wpływ na podejmowanie manewrów obronnych przez kierującego samochodem H. (...) , lecz w tym przypadku realizacja manewru skrętu w prawo skutkującego zderzeniem z samochodem S. nastąpiło po wykonaniu manewru bezkolizyjnego wyminięcia pojazdów. Analiza ostatniej fazy wypadku , wyznaczone prędkości przedzderzeniowe oraz miejsce utraty stateczności ruchu samochodu H. (...) pozwala na stwierdzenie że realizowanie manewru wyprzedzania przez kierującego tym samochodem było wykonywane w sposób nieprawidłowy , w miejscu zabronionym , bez odpowiedniej dynamiki zapewniającej zakończenie manewru przez skrzyżowaniem i rozpoczęciem podwójnej linii ciągłej , a następnie wykonanie manewru skrętu w prawo po ustaniu zagrożenia i zwiększenie odstępu od samochodu S. poprzez wykonany manewr przez kierującego samochodem ciężarowym .

Sąd dał pełną wiarę opiniom pisemnym z dnia 15 czerwca 2012 r. (k. 54) i sporządzonej przez biegłego M. O.. Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opiniach . Z opinii tej wynika iż z dnia 26 marca 2012 r. S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni spełniające kryteria z art. 157 § 1 k.k. . Charakter i umiejscowienie tych obrażeń wskazują iż mogły one powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego (k. 54).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił że zachowanie oskarżonego R. O. w ramach zarzucanego mu czynu polegało na tym że w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P. , woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 24 ust 2 i art. 24 ust 7 pkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób , że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu przy którym na osi jezdni znajduje się podwójna linia ciągła wbrew zakazowi wyprzedzania wykonał manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) kierowanego przez Z. G. , następnie podczas wykonywania tego manewru wyprzedzania nie zachował bezpiecznej odległości od wyprzedzanego pojazdu gwałtownie skręcając w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód marki S. , w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu , w wyniku czego pasażer pojazdu H. (...) nr rej. (...) S. W. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni to jest realizowało znamiona czynu z art. 177 § 1 k.k..

Przepis art. 177 § 1 k.k. stanowi iż karze podlega , kto, narusza chociażby nieumyślnie , zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym , powoduje nieumyślnie wypadek , w którym inna osoba odniosła obrażenia wskazane w art. 157 § 1 kk. Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. są najbardziej fundamentalne z wartości, za jakie należy uznać życie i zdrowie człowieka. Nie jest natomiast przedmiotem ochrony bezpieczeństwo w komunikacji, które stanowi jedynie pewien specyficzny stan, charakteryzujący się brakiem zagrożeń dla wspomnianych dóbr. Zwraca uwagę fakt, że w katalogu tym zabrakło mienia, co jest wynikiem częściowej depenalizacji tzw. lekkiego wypadku komunikacyjnego. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Ta cecha, charakterystyczna skądinąd dla wszystkich przestępstw

nieumyślnych, doznaje w treści omawianego przepisu pewnych ograniczeń. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego uwzględnić należy okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem, takie jak trudne warunki drogowe, opady atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp. Na uwzględnienie zasługują również liczne okoliczności związane z cechami pojazdu prowadzonego przez sprawcę, na przykład zły stan techniczny, o ile rzecz jasna nieprawidłowości w tym zakresie nie zostały sprowadzone przez kierującego. Krąg stawianych sprawcy wymogów odnoszony jest do pewnego zgeneralizowanego wzorca normatywnego; może on przybrać formę standardową („rozsądny obywatel”) lub kwalifikowaną („dobry kierowca”), zależeć to będzie od istoty badanego zdarzenia i roli, jaką odegrał sprawca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, PiP 1996, z. 6, poz. 105). Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 II 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne, jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia, zdrowia lub mienia muszą być objęte winą nieumyślną. Przesądza to o kwalifikacji wypadku komunikacyjnego jako występkę nieumyślnego. Podmiotem występkę spowodowania wypadku komunikacyjnego - ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu - może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych zasad, a więc kierujący pojazdem mechanicznym, pieszy, woźnica, rowerzysta, osoba prowadząca kolumnę pieszych i in. (por. K. Buchała, w: A. Zoll (red.), Komentarz 2, wyd. 1999, s. 394). W zależności od skutków rozróżnia się zwykły i ciężki wypadek. Według art. 177 § 1 k.k. ze zwykłym, zwanym też średnim wypadkiem mamy do czynienia, jeżeli jego skutkiem jest uszczerbek na zdrowiu osoby innej niż sprawca, polegający na naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres przekraczający 7 dni (tj. skutek określony w art. 157 § 1 k.k.).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć iż oskarżony S. K. popełnił zarzucany mu czyn z art. 177 § 1 k.k. .

Należy zauważyć, iż treści art. 25 ust 1. ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.) wynika iż kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo. Natomiast z treści art. 25 ust 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 Nr 108 poz. 908 ze zm.) wynika iż kierującemu pojazdem zabrania się wjeżdżania na skrzyżowanie, jeżeli na skrzyżowaniu lub za nim nie ma miejsca do kontynuowania jazdy. Kierującego pojazdem zbliżającego się do takiego skrzyżowania obowiązuje zachowanie szczególnej ostrożności. Polega ona m.in. na zwiększonej obserwacji drogi, zmniejszeniu prędkości do takiej, która pozwoli na przepuszczenie pojazdu korzystającego z pierwszeństwa oraz pieszych przechodzących przez jezdnię, a nawet zatrzymanie się, gdy okaże się to konieczne. Trafnie Sąd Najwyższy zauważył, że: „Nienależyte obserwowanie przez oskarżonego drogi i niezachowanie szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do skrzyżowania niewątpliwie pozostające w bezpośrednim związku z rozwijaną przez niego w tym czasie nadmierną prędkością” (wyrok . Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1987 r., V KRN 176/87, OSNPG 1988, nr 6, poz. 57). „Trudno mówić o zachowaniu szczególnej ostrożności - jak słusznie twierdzi Sąd Najwyższy - jeżeli kierowca jedzie w taki sposób, że nie może zatrzymać prowadzonego przez siebie pojazdu przed skrzyżowaniem, gdy stwierdzi, że nadjeżdża inny pojazd” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1960 r., I K 248/59 (w:) R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym z orzecnictwem..., s. 84). Natomiast pierwszeństwo na skrzyżowaniu z pierwszeństwem przejazdu dla wybranego kierunku ruchu (skrzyżowanie z pierwszeństwem) jest ustalane za pomocą znaków drogowych (za Komentarz do art.25 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.) . Należy wskazać iż z opinii biegłego J. K. wynika iż dowody materialne z akt sprawy nie pozwalają na określenie czy i na jaką odległość lewego pasa ruchu ul. (...) wyjechał samochód marki T. (...) . Miejsce utraty stateczności samochodu marki H. w rejonie skrzyżowania z droga dojazdowa do posesji wskazuje że do tego miejsca samochód H. jechał lewym pasem ruchu w przybliżeniu równolegle

do osi jezdni i bezkolizyjnie wyminął samochód marki T. (...) . Tor ruchu samochodu H. w tym miejscu wyznacza maksymalną odległość na jaką samochód T. (...) mógł wyjechać na lewy pas ruchu w zakresie 1.4 m . Takie zachowanie kierowcy samochodu T. (...) mogło mieć wpływ na podejmowanie manewrów obronnych przez kierującego samochodem H. (...) , lecz w tym przypadku realizacja manewru skrętu w prawo skutkującego zderzeniem z samochodem S. nastąpiło po wykonaniu manewru bezkolizyjnego wyminięcia pojazdów (k. 332-352) . Należy wskazać iż treść opinii biegłego J. K. podważa prawdziwość zeznań świadków : Z. G. i S. W. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary. Należy również wskazać iż z opinii Laboratorium Kryminalistycznego (...) w W. z dnia 04 stycznia 2013 r. sporządzonej przez biegłego J. B. i z uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie wynika iż zjechanie samochodu H. na prawa stronę jezdni mogło nastąpić również z innych przyczyn (zwłaszcza gdyby kierujący samochodem T. nie wjechał na jezdnie ul (...)), których na podstawie śladów wypadku ustalić nie można (np. mogło to być związane z manewrem gwałtownego powrotu pojazdu na prawy pas ruchu przed zakrętem lub błędem popełnionym przez kierowcę) (k. 92-101) . Szerokość pasa ruchu wynosi 3 metry , o ile samochód T. nie wyjechał by w całości na pas ruchów ale np. przekroczył przodem krawędzi jezdni lub włączając się do ruchu jadąc początkowo prawymi kołami po poboczu do zdarzenia by nie doszło . Gdyby samochód T. wjechał do połowy pasa ruchu ul. (...) to pozostawało by po lewej stronie 2,2m i w tym pasie mógł przejechać samochód H. (k. 315-318) . Ponadto z zeznań świadków B. W. (k. 126v i k. 302-304) i T. Z. (k. 125v i k. 304-305) wynika iż na obejrzanym przez nich zapisie z monitoringu widać iż oskarżony S. K. podczas przedmiotowego zdarzenia nie przekroczył linii przerywanej i nie wjechała pas jezdni ul. (...) . Należy dodatkowo wskazać iż w toku postępowania przygotowawczego nie zabezpieczono zapisu z monitoringu firmy (...) przy ul. (...) w miejscowości S. P. z dnia zdarzenia mimo iż na zapisie tym zostało zarejestrowane to zdarzenia drogowe .

Tym samym sąd na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnął wszelkie wątpliwości na korzyść przez oskarżonego A. K. i uniewinnił go od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k. .

Natomiast oskarżony R. O. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 177 § 1 k.k. albowiem w dniu 26 marca 2012 r. w miejscowości S. P. , woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 24 ust 2 i art. 24 ust 7 pkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób , że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu przy którym na osi jezdni znajduje się podwójna linia ciągła wbrew zakazowi wyprzedzania wykonał manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...) kierowanego przez Z. G. , następnie podczas wykonywania tego manewru wyprzedzania nie zachował bezpiecznej odległości od wyprzedzanego pojazdu gwałtownie skręcając w prawo na swój pas ruchu uderzając prawym bokiem w samochód marki S. , w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjechał na prawe pobocze drogi do przydrożnego rowu .

Z treści art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. , poz. 1137 ze zm.) kierujący pojazdem jest obowiązany przy wyprzedzaniu zachować szczególną ostrożność, a zwłaszcza bezpieczny odstęp od wyprzedzanego pojazdu lub uczestnika ruchu. W razie wyprzedzania roweru, wózka rowerowego, motoroweru, motocykla lub kolumny pieszych odstęp ten nie może być mniejszy niż 1 m. Wyprzedzanie jest jednym z najniebezpieczniejszych manewrów w ruchu drogowym i dlatego przy jego wykonywaniu wymagane jest zachowanie szczególnej ostrożności; w sposób drobiazgowy uregulowano również jego wykonanie. Trafnie Sąd Najwyższy uznał, że: „Wyprzedzanie należy do najtrudniejszych manewrów, dlatego też naruszenie przepisu o wyprzedzaniu jest lekceważeniem jednego z najbardziej podstawowych przepisów ruchu drogowego” (wyr. SN z dnia 22 sierpnia 1973 r., V KRN 148/73 (w:) R.A. Stefański, Przepięstwa i wykroczenia..., poz. 303). Kierowca pojazdu wyprzedzającego, przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania, musi brać pod uwagę istniejącą sytuację na drodze i dopiero po jej rozeznaniu i upewnieniu się, że istnieją ku temu warunki, może przystąpić do wyprzedzania. "Wyprzedzający - jak zaznaczył Sąd Najwyższy - musi mieć absolutną pewność, że na widocznym i wolnym odcinku drogi zdoła wyprzedzić jadący wolniej pojazd. Powinien przy tym uwzględnić panujące warunki drogowe, stan pogody, szerokość jezdni, utrudnienia w ruchu itp." (wyr. SN z dnia 18 lipca 1972 r., V KRN 256/72 (w:) R.A. Stefański, Przepięstwa i wykroczenia..., poz. 302). Jest on zobligowany do zachowania szczególnej ostrożności (ust. 2), a w zakres tego pojęcia - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy - "wchodzi nie tylko czujna obserwacja sygnałów dawanych przez kierowcę pojazdu wyprzedzanego (kierunkowskazów, światła "stop"), ale także baczna obserwacja ruchów

pojazdu wyprzedzanego, wskazujących na nie sygnalizowany, z jakichkolwiek powodów, zamiar kierowcy pojazdu wyprzedzanego dokonania pojazdem manewrów uniemożliwiających wyprzedzenie. Jeżeli pojazd wyprzedzany, mimo sygnałów ze strony kierowcy pojazdu wyprzedzającego, nie zjeżdża ku prawej krawędzi jezdni, to okoliczność ta powinna wzbudzić u kierowcy pojazdu wyprzedzającego nieufność co do tego, czy kierowca pojazdu wyprzedzanego zrozumiał, że będzie wyprzedzany i czy kierowca ten nie dokona w ostatniej chwili manewru uniemożliwiającego wyprzedzenie. Jeżeli pojazd wyprzedzany, nie zjeżdżając ku prawej krawędzi jezdni, jednocześnie poważnie redukuje szybkość jazdy, to mimo że nie zapaliły się w tym pojeździe światła "stop" (być może niesprawne), kierowca pojazdu wyprzedzającego powinien zaniechać wyprzedzania. Jeżeli kierowca samochodu wyprzedzanego, zamiast zjechać ku prawej krawędzi jezdni, kieruje swój pojazd ku środkowi jezdni, to manewr ten stanowi zupełnie oczywisty i wystarczający znak - bez względu na jakiegokolwiek sygnały świetlne czy dźwiękowe - że brak jest dla kierowcy pojazdu wyprzedzającego dostatecznych warunków do kontynuowania wyprzedzania" (wyr. SN z dnia 20 kwietnia 1970 r., Rw 185/70, OSNKW 1970, nr 7-8, poz. 95, z glosą A. Wrońskiego, OSPiKA 1971, z. 2, poz. 40, oraz uwagami K. Mioduskiego, Przegląd orzecznictwa Izby Wojskowej Sądu Najwyższego w zakresie powszechnego prawa karnego materialnego za rok 1970, WPP 1971, z. 2, s. 246, oraz J. Bilickiego i W. Kubali, Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym, WPP 1974, nr 1, s. 84).). (za Komentarz do art. 24 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.) .

Zgodnie natomiast z treścią art. 24 ust 7 pkt. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. , poz. 1137 ze zm.) zabrania się wyprzedzania pojazdu silnikowego jadącego po jezdni na skrzyżowaniu, z wyjątkiem skrzyżowania o ruchu okrężnym lub na którym ruch jest kierowany. Chodzi o jakiegokolwiek skrzyżowanie, niezależnie od tego, czy droga jest z pierwszeństwem przejazdu, czy podporządkowana. Słusznie Sąd Najwyższy zauważył, że: „Prawdą jest, co dostrzegł zresztą Sąd Rejonowy, iż znak ten sygnalizuje skrzyżowanie z drogą podporządkowaną po prawej stronie, podczas gdy skrzyżowanie to ma charakter dwustronny. Należy jednak zauważyć, że każdy znak sygnalizujący skrzyżowanie, bez względu na to, jaki ma mieć charakter, oznacza zakaz podejmowania w jego obrębie manewru wyprzedzania" (pro wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1999 r., V KKN 47/98, niepubl.). Zakaz wyprzedzania pojazdu, a nie innego uczestnika ruchu, obowiązuje na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany (art. 26 ust. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym), na przejeździe dla rowerzystów i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejazdu, na którym ruch jest kierowany (art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym), na przejeździe kolejowym i bezpośrednio przed nim (art. 28 ust. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym), na przejeździe tramwajowym i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejazdu, na którym ruch jest kierowany (art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym). (za Komentarz do art. 24 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.) .

Należy wskazać iż z opinii Laboratorium Kryminalistycznego (...) w W. z dnia 04 stycznia 2013 r. (k. 92-101) sporządzonej przez biegłego J. B. oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej przez biegłego J. B. na rozprawie w dniu 03 grudnia 2014 r. (k. 315-318) wynika iż kierujący samochodem H. wyprzedzał pojazd S. na skrzyżowaniu przed którym na osi jezdni znajdowała się podwójna linia ciągła . Był to manewr nie dozwolone przez obowiązujące przepisy drogowe i było jedną z przyczyn wypadku. Samochód H. wykonywał manewr wyprzedzania samochodu S. w miejscu niedozwolonym . Gdyby oskarżony R. O. tego manewru by nie wykonał do zdarzenia by nie doszło . Natomiast z pisemnej opinii sporządzonej przez biegłego J. K. (k. 332-352), która została uzupełniona opinią ustną przedstawioną na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r. (k. 368-370) wynika iż bezpośrednią przyczyną wypadku był nieprawidłowy sposób jazdy R. O. kierującego samochodem marki H. (...) nr rej (...) , co wynikało z niezachowania szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania bez upewnienia się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania , realizacja manewru w rejonie skrzyżowania i po przekroczeniu podwójnej linii ciągłej . Bezpośrednio przed zdarzeniem samochód marki H. (...) nr rej (...) jechał z prędkością 77 km/h a samochód S. (...) nr rej (...) z prędkością 73 km/h . Analiza ostatniej fazy wypadku , wyznaczone prędkości przedzderzeniowe oraz miejsce utraty stateczności ruchu samochodu H. (...) pozwala na stwierdzenie że realizowanie manewru wyprzedzania

przez kierującego tym samochodem było wykonywane w sposób nieprawidłowy , w miejscu zabronionym , bez odpowiedniej dynamiki zapewniającej zakończenie manewru przez skrzyżowaniem i rozpoczęciem podwójnej linii ciągłej , a następnie wykonanie manewru skrętu w prawo po ustaniu zagrożenia i zwiększenie odstępów od samochodu S. poprzez wykonany manewr przez kierującego samochodem ciężarowym . Wyżej wskazane fakty potwierdzają iż oskarżony R. O. popełnił zarzucany mu czyn z art. 177 § 1 k.k. . Należy wskazać iż oskarżony R. O. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia tego czynu (k. 119) .

Należy ponadto stwierdzić iż w wyniku tego zdarzenia drogowego pasażer pojazdu H. (...) nr rej. (...) S. W. kierowanego przez oskarżonego R. O. doznał średnich obrażeń ciała w postaci : wieloodłamowego złamania przynasadowego nasady dalszej kości ramieniowej powodujących zaburzenie czynności ustroju na czas powyżej 7 dni (k. 54) . Należy wskazać iż pokrzywdzony S. W. podczas tego zdarzenia jadąc jako pasażer samochodu marki H. (...) nr rej (...) nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego R. O. co do popełnienia przez niego czynu z art. 177 § 1 k.k. nie budzą wątpliwości .

W powyższej sprawie Sąd uznał , iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i § 2 k.k. i dlatego warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu R. O. na okres 2 lat zgodnie z treścią art. 67 § 1 k.k. .

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstw. W treści art. 66 § 1 i 2 k.k. wskazane zostały więc trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu to jest : społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, wina nie jest znaczna , zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 3 lat pozbawienia wolności . W powyższej sprawie czyn który popełnił oskarżony R. O. spełnia wszystkie wyżej wskazane przesłanki. Niewątpliwym jest , iż w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu jak i wina sprawcy nie jest znaczna . Czyn za popełnienie którego Sąd uznał winnego oskarżonego R. O. to jest czyn z art. 177 § 1 k.k. jest zagrożony karą nie przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności .

Wskazane w art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich „znacznością” lub „nieznacznością”. Należy zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie . Pozytywna ocena postawy oskarżonego i jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadząc sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa . Przesłanka ta nie będzie spełniona, a przeciwnie - zachodzi przeszkoda w orzekaniu o warunkowym umorzeniu postępowania, jeżeli sprawca był już skazany za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne i nie nastąpiło zatarcie tego skazania. *Lege non distinguente* nie stanowi przeszkody w orzekaniu o warunkowym umorzeniu wcześniejsze skazanie za występki nieumyślne, a także wcześniejsze orzeczenie wobec sprawcy warunkowego umorzenia postępowania w sprawie o występki popełnione umyślnie. (tak Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.) .

W powyższej sprawie dotychczasowy sposób życia oskarżonego R. O. oraz fakt , iż nie był on dotychczas karany (k. 356) , wskazuje , że spełnia on również tą przesłankę warunkowego umorzenia postępowania . Pozytywna ocena postawy oskarżonego R. O. oraz jego dotychczasowego życia wskazuje , iż będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa , zwłaszcza że popełnił on przestępstwo nieumyślne .

Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę wskazaną w art. 66 § 1 k.k. - braku wątpliwości co do popełnionego czynu, to taki brak wątpliwości wynika przede wszystkim z postawy sprawcy i złożenia przez niego wiarygodnych wyjaśnień.

Formalne przyznanie się do winy nie jest jednak warunkiem sine qua non orzekania o warunkowym umorzeniu postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 9). Ustawa bowiem wymaga jedynie, aby zachodził brak wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i okoliczności tego czynu - w aspekcie wskazanych w art. 66 k.k. przesłanek stosowania tej instytucji. W powyższej sprawie oskarżony R. O. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 119). Należy zauważyć, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynika ponadto niezbicie że dopuścił się on zarzucanego mu czynu który przez Sąd został zakwalifikowany jako czyn z art. 177 § 1 k.k.. Dlatego też okoliczności jego popełnienia nie budzą w powyższej sprawie żadnych wątpliwości.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego R. O. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych. Sąd uznał iż ten środek karny będzie stanowił dla oskarżonego R. O. wystarczającą dolegliwość i środek ten spełni wobec oskarżonego R. O. funkcję zarówno prewencyjną jak i wychowawczą. Ponadto zapobiegnie on powrotowi oskarżonego R. O. do przestępstwa .

Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania odnośnie oskarżonego S. K. ponosi Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. O. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.